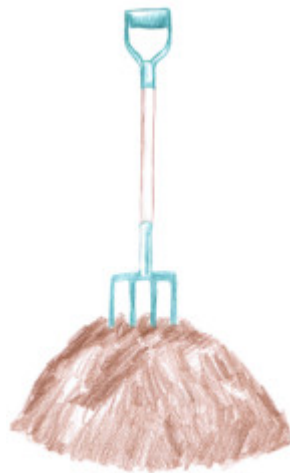

Čí jsou ty šrapnely?

 litterate.cz/ci-jsou-ty-srapnely

Vidlák

18 března, 2023

Dnešní článek bude naprostou antitezí toho včerejšího. Navíc bude proukrajinský. Bude tak proukrajinský, že to raději hlásím předem, aby vás to příliš nevykolejilo. Dnes se na válku podíváme očima někoho jiného, než Vidláka a jeho rodiny rozptýlené v postsovětském prostoru. Podíváme se na ni z jiného hlediska, než hledání odpovědnosti. To je totiž to, co neustále děláme. Hledáme, kdo to celé zavinil, kdo to rozpoutal, kde ještě byla šance válce zabránit. Jenže válce je naše hledání odpovědnosti úplně ukradené. Válka má svoji železnou logiku a rozklíčování příčin a následků se obvykle zapíše do učebnic až bude jasné, kdo zvítězil a kdo tedy určí správný výklad dějin.

Ale začneme od začátku.

Moji dlouholetí čtenáři vědí, že mám v západních Čechách blízké přátele, kteří se významně podíleli na formování mé osobnosti v ranné dospělosti. Jsou pro mě příkladem toho, že svět má i jiné roviny, než volby, státníky, vůdce, zájmy, příčiny a následky. Jsou důkazem toho, že ve světě existují i jiné síly, které nejsou na první pohled patrné, ale hrají v něm větší roli, než bychom si chtěli připustit. Vždycky, když mě jímá deprese z toho, kam se svět ubírá, nakonec si vzpomenu právě na ně.

Vězte že na světě existují lidé, které, když postihne katastrofa, tak ji otočí k dobrému. Těmto mým přátelům zemřely dvě těžce nemocné děti a oni místo aby se z toho řádně zhroutili, stalo se to pro ně impulsem k založení střediska pro pomoc dalším rodinám, které postihlo něco podobného. Založili neziskovku, vydupali ze země denní stacionář a pustili se do práce. Později přidali i základní školu pro postižené děti. Vůbec, vždycky když se setkali s lidským neštěstím, tak ke svým aktivitám něco přidali. Jejich středisko se jmenuje Víteček a rád na něj dávám odkaz.

Pak pomáhali s mladými lidmi při povodních. A založili záchranářskou službu. Účastnili se k pátrání po ztraceném turistovi uprostřed zimního Českého lesa a založili tam horskou službu, aby se to znovu už nestalo. Postupně se všichni vyškolili na profesionální záchranáře, přidali sanitky, evakuace z těžkého terénu... Pak přišel covid a začali dělat domácí jednotky intenzivní péče, přičemž jim ani jeden covidový pacient neumřel. Pracují na pomezí kralovarského a plzeňského kraje a když jsem jejich práci viděl, tak jsem viděl, kolik u nás existuje potřebných lidí, jejichž nezbytnosti už žádné zdravotní pojištění ani žádná státní zdravotnická služba neřeší. Jsou tak trochu Matka Tereza s helmami a čtyřkolkami. Opět zde rád dávám odkaz – Záchranná služba Royal Rangers.

Teď přišla válka. A tak v minulém roce udělali několik humanitárních misí na Ukrajinu, aby tamodtud odvezli zraněné a jinak postižené civilisty. Jejich poslední mise v prosinci je zavedla až do Bachmutu.

Včera mě pozvali na předávání medailí za statečnost těm, kteří s nasazením vlastního života zachraňovali životy jiných. Bylo to na krajském úřadě Karlovarského kraje a byl to pro mě velmi silný zážitek.

Jak jsem napsal na začátku, my tady na Kydech máme tendenci řešit politiku. Kdo to začal, kdo za to může, zkoušíme rozplést celý ten šílený gordický uzel příčin a následků. Oni tohle řeší až někde na

dvacátém místě. V první řadě prostě zachraňují životy tam, kde je to potřebné a dělají to, co je pro takovou záchranu nezbytné. Jejich velitele znám dvacet let, ale nikdy nevymažu z hlavy jeho vyprávění, jak taková humanitární mise vypadá, co všechno se kvůli tomu musí zařídit, na kolik věcí se musí myslet, co s lidmi dělá, vidět útrapy války... ale tohle všechno se zdá ničím, když pak mluví o tom, jak těžké je sehnat vlastně naprosto směšné peníze, aby se něco takového vůbec mohlo uskutečnit a co všechno nikdo nezaplátí.

Mimochodem.. až jednou bude tento stát v krachu, tak jejich způsob organizace záchranné služby stojí asi tak desetkrát méně, než to, co provozuje náš stát. Až se budou noví mladí a nadějní politici ucházet o hlasy občanů a budou jim chtít nabídnout řešení našeho drahého zdravotnictví, tak ať se mi ozvou. Vezmu je na exkurzi a záchranáři jim ukáží, kolik muziky se dá udělat skoro za nic.

Teď jsme třeba řešili, jak těžké je sehnat peníze na něco tak banálního, jako držák náradí na čtyřkolku...

Seděl jsem tam včera mezi nimi, díval se na záběry, které na Ukrajině natočili, poslouchal jejich zážitky, jak taková válka doopravdy vypadá, vyslechl jsem si příběhy evakuovaných Ukrajinců, poslouchal jsem, jak se vyrovnávali s válečnou realitou a znělo to tak málo hrdinsky... odvážíte dětského pacienta s rozstřílenou pánví a močovodem... příběh je o hadičkách, uklidňování, zajišťování chirurga, který by třeba uměl tohle napravit... a nakonec z ulehčením vyslechnete závěr, že dítě dnes zase chodí.

Pro ně není válka politika, ale utrpení, které je třeba zmírňovat. Válka pro ně znamená rozstřílené domy obyčejných Ukrajinců, které zranění odváželi přes hranice a hledali nemocnici, která se ujme jejich případů. Rusko pro ně znamená stahující se temná mračna. Na manýry mocných doplácují obyčejní lidé. A tak jdou a zachraňují, protože šrapnely si nevybírají. Jsou na Rusko naštvaní, protože jsou

to ruské šrapnely, které vyndávali z dětí. Nezapomínejme na tento rozměr války. Hoří v ní především ukrajinské domy i s jejich obyvateli.

Vícekrát jsem se s nimi bavil o všech těch imperiálních rozměrech této války. Ale to není pro ně. Pro ně válka znamená, že lidi jsou v nouzi a je třeba s tím něco dělat. Třeba i riskovat život, aby někomu ten jeho zachránili.

Kamarádi, díky že jste. Díky že jste mi zase připomněli, jak mohou vypadat skutečné hodnoty lidství. Díky, že vím o lidech, kteří pomáhají, aniž by se ptali, jestli si to někdo zaslouží a jestli to někomu prospěje.